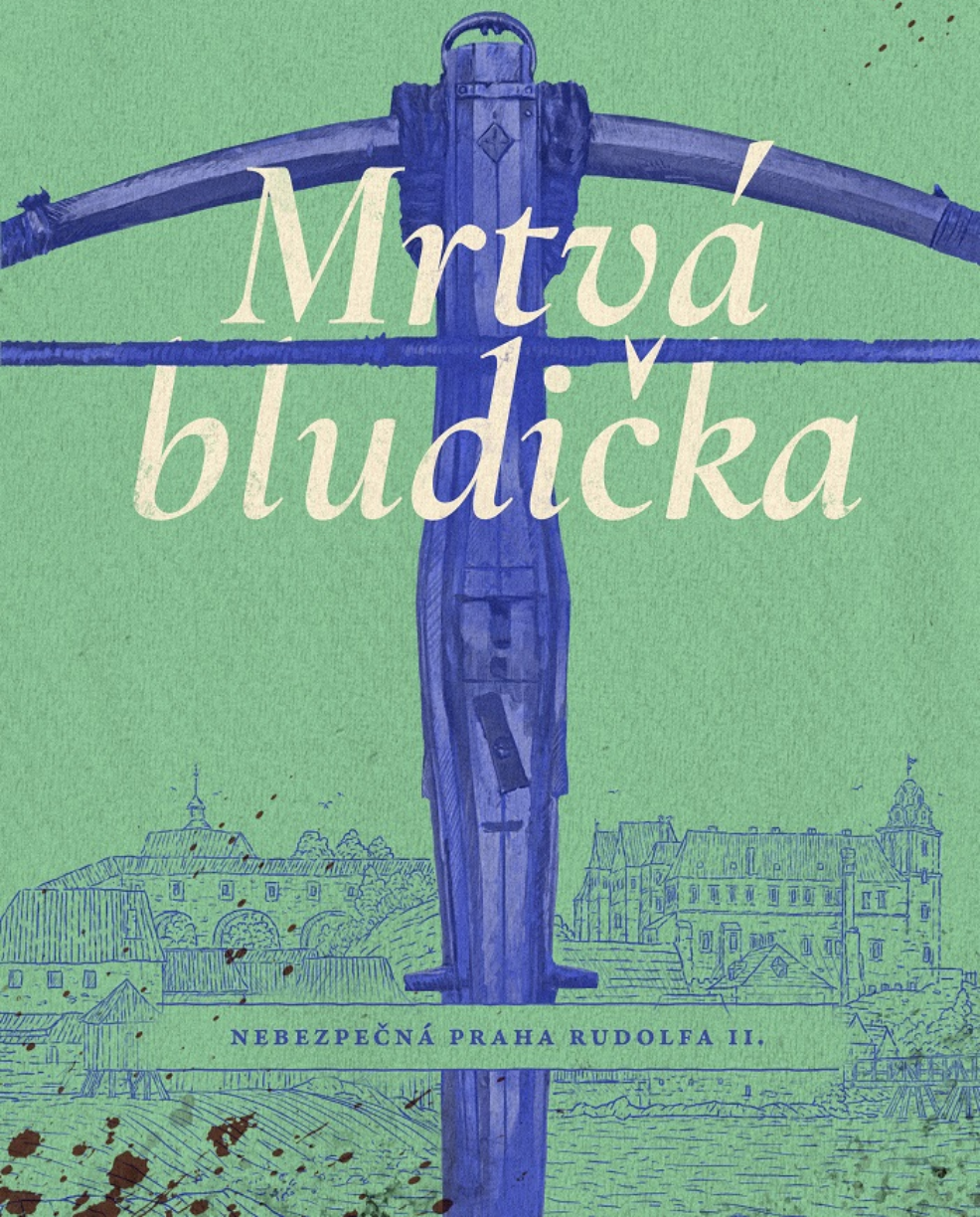

VLADIMÍR ŠLECHTA

Mrtvá bludická

NEBEZPEČNÁ PRAHA RUDOLFA II.

**MRTVÁ
BLUDIČKA**

**KNIHY VLADIMÍRA ŠLECHTY
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

Nebezpečná Praha Rudolfa II.

Italský gambit
Kouřové zrcadlo
Mrtvá bludička

Připravujeme

Válka rybníkářů

VLADIMÍR ŠLECHTA

Mrtvá bludička

Nebezpečná Praha Rudolfa II.

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Vladimír Šlechta, 2025

Cover & Map © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-883-9 (pdf)

*Was this the face that launch'd a thousand ships,
And burnt the topless towers of Ilium.
Sweet Helen, make me immortal with a kiss.*

*(To je ta tvář, pro kterou vypluly tisíce lodí,
to pro ni shořely vysoké věže Iliady.
Učiň mě polibkem nesmrtelným, sladká Heleno.)*

Christopher Marlowe, Dr. Faustus

PROLOG

*První
oběť*

DUBNOVÉ JITRO ROKU 1598

Mrtvého jsme spatřili už z dálky, visel na větvi jednoho ze stromů u cesty. Oběšený. Oči vypoulené, jazyk vystrčený, obličej modravě sinalý. Zkrátka nic, co by člověk takhle po ránu potřeboval vidět.

Zatímco jsme se zastavili a jen zírali, Black se k němu rozběhl. Popadl starou židli, která se válela opodál, a vyskočil na ni, aby oběšence vyprostil ze smyčky. Židle se však pod jeho vahou rozložila na kousky. Black se svalil na zem, hned však vyskočil. Něco vykřikl anglicky, nejspíš abychom mu pomohli. Popadl oběšence za nohy, začal ho nadzvedávat, ale ten mu přepadával přes rameno.

Moje ranní otupělost byla rázem ta tam, zbytky kocoviny se rozplynuly jako pára na slunci. Hlavu jsem měl náhle úplně čistou. Bylo mi jasné, že Blackovo nadzvedávání je k ničemu, protože mrtvý tady visí už několik hodin. Toho nikdo neoživí.

Vytasil jsem rapír a provaz jednoduše přeřízl. Oběšenec spadl na zem.

Black přiklekl k nehybnému tělu a chytil se za hlavu. Così vykřikoval v angličtině a znělo to zoufale. My ostatní jsme ho obestoupili a nevěděli, co máme dělat. V takových chvílích to nikdy nevíte.

Pak se Black postavil na nohy. Upřel pohled na doktora Helvetica a mrazivě řekl: „Tohle jste způsobil vy.“

Kdyby mohl pohled zabíjet, nebohý Helveticus by se bez pochyby položil hned vedle oběšence.

Zaštitil jsem doktora vlastním tělem. „Nevidíte, že se neoběsil sám, Blacku?“ řekl jsem. „Někdo ho tam vytáhl mrtvého. Zavražděného.“

... a takhle nějak začala všechna ta hrůza.

Když se nad tím zamyslím zpětně, pokaždé si říkám, co všechno jsem měl tenkrát udělat. Mohl jsem být všímavější a ostražitější. Kdybych vypil méně piva, měl bych jasnější mysl, a to by se také projevilo. Pokaždé dojdu k závěru, že jsem si počínal docela dobře. Mohlo to dopadnout hůř. Mnohem hůř. Ale taky lépe. Těm mrtvým už životy nikdo nevrátí.

Měl bych však začít od úplného začátku. Pohovořit o chvílích, ve kterých se nic nedělo. Tedy zdánlivě se nic nedělo. Zmínit se o záblescích věcí příštích, které jsem spatřil a neuměl je správně vyhodnotit. Prostě jsem je podcenil či nepochopil dostatečně rychle.

A když mluvím o začátku, nemyslím tím onu předlouhou zimu mezi roky 1597 a 1598. Ani povodeň, která ji ve čtvrtek dvanáctého března 1598 ukončila. Začátkem je pro mne okamžik, kdy mne pan Petr Vok požádal o jistou službu.

Třeboň

POLOVINA DUBNA ROKU 1598

I

Město Třeboň se nachází uprostřed podmáčené jihočeské krajiny plné rybníků, řek, potoků i umělých naháněcích kanálů. Postavili ho pod hrází rybníka tak velkého, že větší jsem nikdy neviděl. Nebo tam stála nejprve Třeboň a rybník založili až pak, to vážně nevím.

Do městské brány jsem vjel chvíli po poledni. Ukázal jsem průvodní list a jeden z knechtů, kteří se tam ometali, se mne okamžitě ujal. Doprovodil mě do zámku a ohlásil. Chtěl jsem se dát nejprve do pořádku, avšak dovedli mne k panu Petru Vokovi tak, jak jsem byl: zaprášeného z dlouhé cesty a čpícího koňským potem. I svým vlastním potem.

Přijal mne v přepychově zařízené pracovně se stropem vymalovaným blankytně modrou barvou s obláčky a andělíčky. Smekl jsem širák, hluboce se uklonil a zpod obočí si ho prohlížel. Rožmberský vladař, věkem se blížící šedesátce, vypadal jako zralý, a především mnohem mladší muž. Jeho husté vlasy i vousy měly nazrzlou barvu a teprve začínaly šedivět.

Přijal mě ve svém obvyklém odění, tedy v sytě černé kazajce, krátkých kalhotách a uhlově černých punčochách doplněných černými střevíci. Světlý byl jedinež skládaný límeček a krajkové konce košilových rukávů.

„Tak už se narovnejte, Jakube, nebo vás chytanou zádá!“ řekl po chvíli. „Vítám vás v Třeboni.“

Postavil jsem se zpříma a předal mu brašnu s dopisy a listinami, které jsem měl za úkol dovézt do Třeboně. On ji však bez zájmu odložil.

„Mám pro vás jistý delikátní úkol, Jakube,“ pronesl. „Paní Johanu Kellyovou i její dceru Elizabeth již znáte. Doprovodíte je do Brandýsa a budete jim k dispozici. Co vy na to?“

„Samozřejmě, Vaše Milosti,“ přikývl jsem. „Jak si přejete. Co to však znamená? Jak jim mám být k dispozici?“

„Budete se starat o jejich ochranu,“ vysvětlil mi pan Petr Vok.

„Před čím je mám chránit? Hrozí jim nějaké nebezpečí?“

„Pokud to půjde dobře, budete od nich toliko odhánět dočasně nápadníky a ctitele. Avšak pokud se věci vyvinou jinak, tak,“ pozvedl dramaticky obě ruce, „se postaráte, aby nepřišly k úhoně. Máte ještě pistoli, kterou vám obstaral pan Želinský?“

„Musel jsem ji vrátit...“

„Nevadí. Honsi?“ podíval se stranou a já jsem spatřil hubeného chlapíka, kterého jsem si zatím nevšiml.

„Jan Hagen ze Švarcpachu, Jakub Jelínek z Hiršbergu,“ představil nás pan Petr Vok. „Co kdybyste si vyjeli k altánku, Honsi? Vezmete s sebou dvě pistole, které jsem onehdy dostal darem. Víte které. Ještě se z nich nestřílelo, proto je vyzkoušíte. Můžete tam, daleko od zvědavých uší, seznámit Jakuba se situací.“

„Jak si přejete, Vaše Milosti,“ uklonil se Jan Hagen. „Hned vše zařídím.“

Byl to vyčouhlý muž věkem se blížící čtyřicítce, stejně jako pan Petr Vok oblečený černém. Obličej měl nevýrazný a s výjimkou světlých licousů hladce oholený. Oči vodové, světlé vlasy přerostlé a na temeni již znatelná lysina. Vypadal jak ryba, tak nějak mdle. Zřejmě to byl výkonný pracovník, jinak by si ho tu pan Vok nedržel.

„Do hodiny bude kočár připravený k odjezdu,“ dodal.

„Znamenitě,“ přikývl pan Petr Vok. „Jakub se mezitím může občerstvit.“

II

Dostal jsem k ruce sluhu a společně jsme se vydali do pokoje, ve kterém jsem měl přespat. Přinesl mi tam umyvadlo s vodou a ručníky, abych se opláchl. Když jsem projevil přání, poslal jiného sluhu pro pivo.

Ošplíchal jsem se, oblékl čistou košili, kterou jsem si šetřil na sekání s panem Petrem Vokem a dotázal se sluhy, co je zač ten Jan Hagen ze Švarcpachu. Dostalo se mi mnohomluvné odpovědi. Jan Hagen, zvaný také Hons, je dlouholetým služebníkem pana Petra Voka. Začínal jako obyčejný stolník, ale vypracoval se. V roce 1594 osvědčil svou věrnost i odvahu, když s panem Petrem Vokem prodělal vojenské tažení proti Turkům. Jednalo se o ono proslulé tažení, trvající jen několik měsíců, při kterém armáda, vedená panem Petrem Vokem, vytáhla do Uher a pak se zase vrátila, aniž se jedinkrát střetla s nepřítelem.

V loňském roce Jan Hagen povýšil a stal hlavním komorníkem rožmberského vladaře. Ten mu v lednu letošního

roku vystrojil veselku. Jeho manželkou se stala Anđl Koparová, dlouholetá dvorní dáma paní Kateřiny, manželky pana Petra Voka.

Dotázal jsem se, proč byla svatba uspořádána v lednu, když mrzlo a všude ležel sníh. Proč nepočkali alespoň do února a nespojili svatbu s masopustem, jak se to obvykle dělává. Sluha mi odpověděl, že se to zrovna hodilo. Vyrozuměl jsem, že Jan Hagen i Anđl Koparová si museli pospíšet, aby zachovali dekorum, protože dítě už bylo na cestě.

Sluha mne pak doprovodil na zámecké nádvoří, kde stál připravený kočár se zapřaženým čtyřspřežím. U něj čekal Jan Hagen s dámou, kterou mi představil jako svoji manželku Anđl. Vysekl jsem jí poklonu, ona se zaculila, kývla a neřekla nic. Měla na sobě dlouhé tmavomodré skládané šaty, které zabraňovaly odhadnout, v jakém měsíci těhotenství se nachází. Tvář měla bledou a těstovitou, prameny vlasů, které vykukovaly zpod koketního kloboučku, vypadaly poněkud zplihle. Těhotenství ubírá ženám na kráse, to je známá skutečnost. Byla mi však povědomá. Jako bych ji už někde viděl.

Společně jsme nasedli do kočáru, vměstnala se tam i služka. Sluha naskočil na stupátko vzadu a kočí pobídl čtyřspřeží. Vyjeli jsme z města a hned za bránou jsme se pustili po cestě, která vedla po břehu již zmíněného rozlehlého rybníka. Dotázal jsem se, co je to za rybník. „Nevděk,“ odpověděl mi Jan Hagen jednoslovně. Teprve po chvíli jsem pochopil, že se tak rybník skutečně jmenuje.

Cesta ubíhala, všichni zarytě mlčeli, jen služka sedící naproti se na mne culila přes velký proutěný košík položený na klíně. To mě však nevyvádělo z míry. Jsem mládenec k světu a děvčata na mne hledí se zalíbením. Od Třeboně, kterou jsme

měli stále na dohled, jsme nejeli ani půl hodiny. Zastavili jsme u otevřeného altánku, stojícího na břehu rybníka. Vystoupil jsem a rozhlédl se. Den byl teplý a slunečný, hladina rybníka se leskla a břízy, rostoucí kolem, se již obalovaly svěže zelenými lístky.

Zatímco Jan Hagen pomáhal manželce vysednout, kočí, služka i sluha už byli v pohybu. Služka rozprostřela na lavici v altánu houni, aby si mohla paní Andl pohodlně sednout. Sluha snesl ze střechy kočáru slaměného panáka, do kterého jsme se měli strefovat, a dotázal se mě, kam ho má umístit. Dle mých pokynů ho postavil asi sto sáhů od kočáru, abychom střelbou neděsili koně a neobtěžovali paní Andl hlukem.

Kočí vyndal ze zavazadlového prostoru nízký stolek a společně s velkou brašnou ho odnesl k zapíchnutému panákovi. Stolek postavil na vyvýšený břeh a z brašny vyložil dvě elegantní pistole s kolečkovými zámky i další náležitosti. V tu chvíli už jsem stál u něj, abych si zbraně prohlédl. Sluha jednu popadl a začal ji nabíjet, já jsem vzal druhou. Byla subtilnější než pistole jízdních kyrysníků, pažbu měla vykládanou plátky stříbra a postrádala obvyklou koncovou bakuli. U této zbraně se nepředpokládalo, že by pažba sloužila k rozbíjení tureckých hlav.

Já i Jan Hagen jsme pak ze vzdálenosti deseti kroků několikrát cvičně vystřelili na slaměného panáka. Vzadu za ním se třpytila hladina rybníka Nevděk a nehrozilo, že zasáhneme podruha, který by na druhém břehu náhodou sekal rákosí. Tak daleko kule z pistole nedoletí. Někdy jsme panáka zasáhli a jindy zase ne. Na tom však nezáleželo. Ve dvou případech ze zhruba dvaceti výstřelů pistole selhala. Jednou bylo nutné posunout křesací kámen, který se obrousil až ke svěráčku,

podruhé jsem musel vzít jehlu a prošťouchnout zátravku mezi pánvičkou a hlavní. Obě pistole jsem pak prohlásil za vynikající a podotkl, že podobným selháním lze předejít řádnou údržbou.

Načichlí dýmem ze spáleného střelného prachu jsme se vrátili do altánku. Služka, když nás uviděla, popadla velký proutěný košík a začala prostírat na dřevěný stůl. Náš pozdní oběd se skládal ze studené paštiky, nakrájeného chleba, nakládané zeleniny, koláčků, zavařenin a bůhví čeho dalšího.

„Takže, pane Hagene,“ ozval jsem se během jídla, „uvítal bych vysvětlení, k čemu jsem byl povolán a jaké nebezpečí hrozí. Pokud opravdu hrozí.“

„Je to podivná záležitost,“ podíval se na mě Jan Hagen, zatímco paní Andl se uculovala a decentně ukusovala z nakládané cibulky. Těhotné dámy mají své chutě, že ano.

„Před dvěma týdny přijel do Třeboně pan Makovský. On je teď císařovým osobním komorníkem, jak možná víte. Přivezl pozvání. Znáte pana Makovského, pane Jakube?“

„Již jsem měl tu čest,“ řekl jsem a dál to nekomentoval.

„Má se jednat o přípravu na letní pobyt císaře Rudolfa II. v Brandýse. Vše musí být dokonalé, proto byla sestavena komise složená ze vznešených dam a pánů. Komise prověří, zda je vše v pořádku, a upozorní na případná pochybení. Já i manželka jsme byli také pozváni. Pan Petr Vok nakonec rozhodl, že nás vzhledem ke zřejmým okolnostem omluví. Manželka totiž churaví,“ podíval se na paní Andl. Ta zamávala dvouzubou vidličkou. „Nejsem churavá, ale těhotná, manželí. To není to samé,“ řekla srozumitelnou češtinou, i když s přízvukem.

Pak se obrátila ke mně: „Vyřidte Johaně, pane Jakube, že pan Petr Vok se ke mně zachoval velice laskavě. Nedovolí,

abych se v tomto stavu kodrcala po nerovných cestách do Prahy a dál do Brandýsa. Jinak se mi daří dobře.“

„Vy se znáte s paní Johanou?“ zeptal jsem se.

„Je to moje sestra,“ vysvětlila mi. „Elizabeth je má neteř. Teď už i Hagenova neteř.“

„Aha...“ Rázem mi bylo jasné, proč mi přišla povědomá. Rodinná podoba s paní Johanou se nezapřela. Koneckonců ani s Elizabeth.

„Paní Johana a slečna Elizabeth byly také zařazeny do komise, pokud jsem to pochopil správně,“ podotkl jsem.

„Ano,“ přikývl Jan Hagen. „Prý se s nimi znáte.“

„Koncem loňského roku jsem se s nimi, abych tak řekl, spřátelil. Kdo byl do komise ještě zařazen?“

„To nevíme,“ pokrčil Jan Hagen rameny. „Nějací další vznešení pánové. A vznešené dámy. Měli jsme se s nimi setkat v Brandýse.“

„Já tam budu namísto vás?“

„Ano. Pan Petr Vok nás nemohl omluvit bez náhrady. Vy nás zastoupíte.“

„Je obvyklé, že se za podobným účelem sestavuje komise?“ dotázal jsem se.

„Ne. Pan Petr Vok je dobře informovaný velmož a o něčem takovém dosud neslyšel. Náš císař navštěvuje Brandýs celkem často, aby se tam občerstvil a odpočinul si, avšak žádná komise dosud nebyla potřeba.“

„To je podivné,“ připustil jsem. „Ale pořád v tom nevidím nebezpečí. Možná je to jeden z císařových vrtochů.“

„Jsou tady určité dohady. Pan Petr Vok mi nakázal, abych vás s nimi seznámil. Musím vás však upozornit, že se jedná o důvěrné informace.“

„Všechno si nechám pro sebe,“ přikývl jsem.

„Andl je původem Angličanka,“ kývl Jan Hagen k manželce. „Paní Johana Kellyová i její dcera Elizabeth rovněž přišly do Čech z Anglie. Vyskytl se názor, že komise je pouze zástěrkou pro zamýšlené sblížení císaře Rudolfa II. s anglickou královnou Alžbětou. Už chápete?“

„Musím přiznat, že nechápu.“

„Rodina císaře Rudolfa II. pochází ze Španělska. On sám byl vychován na španělském dvoře a jeho pevné vazby k této zemi jsou nepochybné. Bude to již deset let, co se Španělsko pokusilo ovládnout Anglii silou. Neúspěšně. Španělská flotila byla dílem rozehnána bouří a dílem rozstřílená anglickými piráty. Válka mezi Anglií a Španělskem pokračuje i v těchto dnech a bitevním polem se stalo vzbouřené Nizozemí. Španěle se snaží povstání potlačit, Angličané podporují vzbouřence. V zájmu Angličanů je, aby císař Rudolf II. zachoval ve věci Nizozemí neutralitu. Jednoduše řečeno: aby se o záležitosti týkající se Nizozemí vůbec nezajímal.“

„Aha...“

„Usuzujeme, že do Brandýsa jsou tajně pozváni angličtí vyslanci. Zatím nebudou jednat přímo s císařem, ale s jeho zástupci. Johana, Andl i Elizabeth dostaly pozvánky, protože vládnu jak češtinou, tak angličtinou. Při jednáních mohou tlumočit. Nebo jsou pozvané prostě jen proto, aby s vyslanci konverzovaly v jejich rodném jazyce a zpříjemňovaly jim pobyt.“

„To zní logicky,“ přikývl jsem.

„Pokud se skutečně jedná o sblížování východních Habsburků s Anglií. Jenže pokud se o tom dozví Španěl, rozzuří je to k nepříčetnosti. Pokusí se diplomatickým jednáním zabránit. Za každou cenu a všemi prostředky.“

„Chápu,“ souhlasil jsem. „Pak by při ochraně paní Johany a slečny Elizabeth přišly k užítku pistole.“

„Ano,“ přikývl Jan Hagen. „Já bych tam byl v takovém případě k ničemu. Vy jste prý bývalý voják, Jakube.“

„Tři roky jsem sloužil v Uhrách,“ přikývl jsem.

„Tři roky? Před tím jste prý dva roky studoval v Itálii! Přitom vypadáte tak mladě! Smím se zeptat, kolik je vám let?“

„Jsou to asi tak dva týdny, co jsem zapomněl oslavit své čtyřicetáté narozeniny.“

„Ach... Doufám, že se o Elizabeth a Johanu dokážete postarat, kdyby k něčemu došlo. Teď jsou i moje rodina...“

Mnohmluvně jsem jim slíbil, že budu paní Johanu i slečnu Elizabeth bránit vlastním tělem. A vlastním životem. Bylo jim však jasné, že to možná nebude stačit.

A já... Vlastně jsem se začal těšit. Paní Johana si možná připomene pěkné chvíle, které jsme společně strávili v dědečkově široké posteli – a bude si je chtít zopakovat. Jen nesmím být příliš dotěrný. Ono se to vyvine samo.

III

Když jsme se vrátili na zámek a vystoupili z kočáru, ometala se na nádvoří ženička celá v černém, doprovázená dvěma dvorními dámami. Byla natolik drobná, že jsem ji zprvu pokládal za dítě. Jan Hagen a paní Andl se jí hluboce uklonili. I já jsem smekl širák a ztuhl v předklonu. Pochopil jsem, že to je paní Kateřina, manželka pana Petra Voka.

Zvláštním hopsavým krokem se k nám připojila. Zahrozila Hagenovi i Andl prstem a přísně se zeptala: „Kde jste se schovávali, vy dva? Udělali jste si výlet?“

Jan Hagen se pokusil o vysvětlení, ona ho však přerušila: „Já vím, kde jste byli! Vyjeli jste si k rybníku! Stříleli jste z pistolí, ty rány byly slyšet až sem! Příště mě musíte vzít s sebou! Také si vystřelím, hihih!“

Pištivě se rozesmála a Jan Hagen ji ubezpečoval, že příště ji neopomenou příbrat.

Nevěnovala tomu pozornost. Položila paní Andl dlaň na břicho a bezostyšně se zeptala: „Už kope, Andl? Už kope?“

„Na to je ještě příliš brzo, paní Kateřino,“ odvětila paní Andl.

„Až začne kopat, musíš mě nechat si sáhnout, hihhi,“ zapíštěla paní Kateřina.

Pokynula dámám z fraucimoru, rovněž kompletně oblečeným do černého, a hopsavě pokračovala v obchůzce. Když mě míjela, mohl jsem si ji prohlédnout zblízka. Věděl jsem, že je jí něco přes třicet, patřila však k lidem, u kterých věk prostě neodhadnete. Měla malý svráštělý obličej a podobala se zároveň dítěti i stařeně. To bylo znepokojující.

Přelétla mne pohledem a nevěnovala mi pozornost. Už dříve jsem slyšel, že se chová dětinsky, což se teď potvrdilo. I když jsem ji uviděl jen letmo, napadlo mě, že ji sužuje nějaká choroba. Tím nemyslím duševní, ale nemoc těla. Zároveň jsem si pomyslel, že s ní má pan Petr Vok očistec na zemi.

Brandýs

DRUHÁ POLOVINA DUBNA ROKU 1598

I

Brzy ráno následujícího dne jsem opustil Třeboň a celý den strávil v sedle. Stejně tak další tři dny. Do Prahy jsem se vracel přes Veselí, Soběslav, Tábor, Votice, Benešov a Říčany. V každém z těch měst měl pan Petr Vok přinejmenším jeden dům, ve kterém mě nechali zadarmo přespat, nakrmili mě a ráno mi osedlali čerstvého koně. Samozřejmě jsem se nezastavoval všude, ať jsem však ujížděl, jako by mi za patami hořelo, do Prahy jsem se nedostal dříve než čtvrtý den.

Ze všeho nejdřív jsem se zastavil v Rožmberském paláci, abych předal dopisy, které po mně poslali z Třeboně. Správce paláce byl do celé záležitosti zasvěcený a chvátal zpravit paní Johanu o mém příjezdu. V nejbližších dnech se ona, já i slečna Elizabeth společně vydáme do Brandýsa, mám se tedy zdržovat doma a nikde se netoulat.

Vypůjčenou kobyly jsem nechal v Rožmberském paláci a domů do Staršího města se vrátil pěšky. Těch koní, které mi cestou povyměňovali, jsem měl plné zuby. Jeden byl jankovitý,

druhý flegmatický, třetí předstíral, že zchroml, a čtvrtý skutečně kulhal. Doma v Kozí ulici mě čekala moje vlastní postel. Po více než týdnu stráveném v sedle jsem byl utrmácený, proto jsem si přispal. Bylo krátce po osmé, když mě probudila hospodyně Marta. Že prý mám návštěvu. Polooblečený jsem vyšel na dvůr, kde netrpělivě podupával kočí paní Johany Jarolím, plebejsky pohledný třicátník s nakrouceným knírem, oblečený v kazajce a kalhotách pod kolena, které zjevně odložilo panstvo. Kabátec měl rozepnutý a vystavoval na odív jak límec košile zdobený krajkou, tak zelenou brokátovou vestu.

Drze se na mne zazubil a sdělil mi, že kočár s paní Johanou a slečnou Elizabeth čeká na Staroměstském rynku. Tak ať si pospíším. Příliš úcty mi neprojevil, ale já jsem to od něho ani nečekal. Pak řekl, že se vrátí na Rynek, aby byl poblíž, kdyby dámy někdo obtěžoval, a rychle odkvačil.

Dooblékl jsem se a v rychlosti dal pokyny hospodyni Martě. Vlastně to ani nepotřebovala, odjížděl jsem často a musela si poradit v domácnosti sama. Správce Tomáš mi mezitím osedlal valacha pojmenovaného Bucek. Sbalil jsem si pár věcí na cestu, a když jsem pak konečně dorazil na staroměstský Rynek, na orloji právě odbíjela devátá. Paní Johana a slečna Elizabeth stály na dláždění před známým dvoumístným dvoukolovým kočárem, do kterého tentokrát nebyl zapřažený jediný hubený koník jako posledně, ale dva obstojní valachové. Dámy si od posledka polepšily. Právě se dívaly, jak se v okýnkách orloje natáčejí apoštolové. Určitě to neviděly poprvé, je to však podívaná, která se neomrzí.

Dojel jsem k nim, sesedl a nechal je vychutnat defilé apoštolů. Pak jsem se uklonil a širákem zametl dlažbu z kočičích hlav.

„Že vám to ale trvalo,“ přivítala mne paní Johana. Stále stejně krásná, oblečená ve vdovské černi, na pečlivě učesaných plavých vlasech měla nasazený koketní klobouček. „Čekáme tu na vás hodinu.“

„Také vás rád vidím, paní Johano,“ kývl jsem. „I vás, slečno Elizabeth.“

„Jakube,“ zvolala radostně Elizabeth, bohužel rovněž oblečená v té hrozně černé. I ona držela smutek po magistru Kellym. Přihrnula se ke mně a popadla mne za ruku. „Je báječné, že teď sloužíte panu Petru Vokovi,“ vyhrkla. „Je to skvělý muž, velkorysý a štedrý.“

„To opravdu je,“ přikývl jsem. Pozorně jsem se na ni zadíval. Paní Johana mi před několika měsíci prozradila, že se do mě Elizabeth zamilovala. Prý se nemám obávat, jistě ji to brzy přejde. Podle toho, co jsem viděl, ji to opravdu přešlo. Byla prostě jen přátelská.

Paní Johana si významně odkašlala a slečna Elizabeth urychleně pustila moji ruku. „Jsem ráda, že pojedete s námi, Jakube,“ dodala. „Můžeme si povídat o italských básnících. Posledně to pro mne bylo přínosné.“

Rozhlédl jsem se, abych zjistil, jestli je vítání u konce.

„Co se rozhlížíte, Jakube?“ zeptala se paní Johana.

„Služka s vámi není?“ uklouzlo mi. „Jakže se jmenovala? Heda?“

To byla voda na mlýn paní Johany. „Těšil jste se na ni?“ popíchlá mě.

„Ne. Vzpomněl jsem si na ni až teď. Měl jsem za to, že k vám prostě patří.“

„Ta hloupá holka je těhotná,“ vysvětlila mi paní Johana s potměšilým úsměvem. „Nechce říci, s kým to čeká. Musela

jsem ji poslat zpátky na venkov a obstarat jí ženicha. Nechtěla ho, že prý je starý a kulhavý. Nic jiného jí však nezbylo.“

„My ale víme, kdo je otcem dítěte,“ zašvidral jsem po kočím Jarolímovi, který kontroloval přezky na koňském postroji.

„Buďte rád, že má holka pusu na zámek,“ okřikla mě paní Johana. „Taky mohla označit za otce vašeho kumpána, toho Matěje Sádla. Nebo přímo vás, Jakube. Už o ní nemluvte. Snad už nasedneme a vyrazíme, ne?“

II

Plochou krajinou plnou luk, polí i pastvin jsme ještě ten samý den dorazili do Brandýsa. Brandýský zámek jsme viděli zdaleka, vystavěli ho na nepatrné muldě, která by v každé jiné krajině splynula s terénem, tady však dominovala.

Nikdo z nás v Brandýse dosud nebyl, nevyznali jsme se tam, avšak snadno jsme se doptali na cestu. Ostatně zámek jsme viděli odevšad. V zámecké kanceláři nás přijal hejtman, který se nám představil jako Franz Kadoun. Byl to zhruba padesátiletý obtloustlý chlapík s řídkým knírem a podobně prořídými vlasy. Oblečený byl v katolické černi, která se nijak zvlášť neliší od té luteránské a rozdíl poznají jenom opravdoví fajnsmekři.

Když jsme se vzájemně představili, nabídl nám židle a pivo či vinný mošt k napití. To od něj bylo laskavé, protože den byl horký, jako ostatně celá řada předcházejících dnů. Už jsem si všiml, že v některých rocích je duben výrazně teplejší než následující květen a tohle byl právě ten případ.

Hejtman dohlédl na to, abychom všichni dostali správné poháry. Pak zalistoval v lejtstrech. „Čekali jsme vás,“ řekl. „Mám to tady zapsané. Paní Johana Kellyová s dcerou... Pan Jan Hagen ze Švarcpachu s chotí tedy nepřijedou?“ ujistil se.

„Nepřijedou,“ vysvětlil jsem mu. „Omlouvají se. Já jsem byl určen jako náhradník. Tady je můj průvodní list, podepsaný panem Petrem Vokem a opatřený jeho pečeti,“ podal jsem mu příslušný papír. Hejtman do něj chvíli krátkozrace mžoural a pak povzdechl: „To ať si s vámi vyřídí forštmistr. Já se do toho nebudu míchat. Ani vám nebudu bránit ve vstupu do polesí.“

„Ve vstupu do polesí?“ zeptala se paní Johana znepokojeně. „Měli jsme za to, že naše cesta končí tady na zámku v Brandýse.“

„I ne,“ vysvětlil hejtman. „Podle instrukcí máte pokračovat dál do lesa. Předpokládám, že na Hlavenec. Nemějte obavy, panstvo, zámeček Hlavenec je kompletně přestavěný a budete tam mít veškeré pohodlí. Alespoň jsem slyšel, že je přestavěný. Nebyl jsem tam. Do lesa mě nepustili,“ postěžoval si. „Jen musím vyrozumět forštmistra.“

„O jakém forštmistrovi to stále mluvíte, pane hejtmane? Co je to za personu?“ dotázala se paní Johana.

„Přece o Tomášovi Peteničovi z Čirndorfu. On má na starost polesí. Moje pravomoci hejtmana končí u posledního domu Staré Boleslavi. Hned mu pošlu zprávu. Také se postarám o vaše pohodlné ubytování. Počítejte s tím, že tady jeden nebo dva dny budete muset setrvat. Pokud máte zájem, zítra uvolním důchodního písaře Pavla Matějčka,“ kývl k postaršímu přihrbenému chlapíkovi, který stál vedle něj a přidržoval mu lejstra. „Provede vás po Brandýse a ukáže vám místní pamětihodnosti.“

Paní Johana překonala rozmrzení a zářivě se na hejtmana usmála. „To byste byl velice laskav. Nemáte zprávy o dalších hostech, kteří jsou společně s námi zařazeni do komise?“

Hejtman nahlédl do papírů. „Mám tady zapsaného pana Krtelského z Krtel se synovcem. Dále ještě pana Ostaše z Janovic se synem a s dcerou.“

„Víte, co jsou zač, pane hejtmane?“ zašvitořila paní Johana. To už mi bylo jasné, že s ním začíná hrát svoji hru. Taková ona prostě byla. Laškovala s muži, samozřejmě velmi často s těmi, od kterých něco potřebovala. Udržovala je v naději a pak je zanechala daleko za sebou zoufalé a neukojené. Něco jsem o tom věděl, byl jsem totiž jedním z nich. V mém případě sice došlo k jistému, řekněme, ukojení, to však brzy pominulo a vystřídala je narůstající touha.

„Ne, o pánech nemám žádnou povědomost. Jen tu mám zapsaná jejich jména... Zkusím však zjistit, o koho se jedná,“ řekl hejtman za stálého zírání do papírů. Zbrunátněl, čelo se mu mírně orosilo a jeho prořídlý knír se naježil. Bylo znát, že se chytil na nahozenou udičku.

„To by od vás bylo nesmírně pozorné,“ odměnila ho paní Johana úsměvem.

Podíval jsem se na Elizabeth. Byla si vědoma, co její matka právě dělá. Zažila to vícekrát. Zachytila můj pohled a obrátila oči v sloup. Tedy nikoliv úplně. Jak jsem se zmínil posledně, maličko šilhala, jedno její oko proto směřovalo vzhůru a druhé trošičku do strany. Měl jsem co dělat, abych zadržel smích.

Hejtman pak přivolal služebnictvo, které se nás ujalo a uvedlo do pohodlných a luxusně zařízených pokojů, určených pro císařovy nejvyšší hosty. A to jsme teď byli i my. Když se to tak vezme, vlastně nás sem pozval samotný císař.

